

Ένα... σχεδόν άψογο δρώμενο

Παραλογές από την Ομάδα «Αργώ»

Παραλογή: διηγηματικών άσμα ή επύλλιον κ.ιδ. έμμετρος αφήγησις φανταστικής ιστορίας. 2) παραφρόνησις, τρέλα. (Δ. Δημητράκου: Μέγα Λεξικόν Όλης της Ελληνικής Γλώσσης, τόμος II).

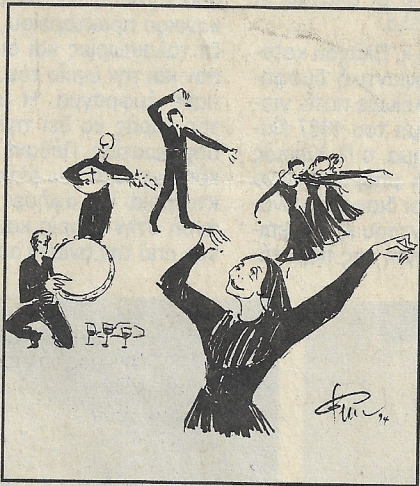
Ας το πούμε αμέσως: πέραν τριών επιφυλάξεων, η παράσταση με τίτλο **Παραλογές** που έστησε η Καλλιτεχνική Εταιρεία Αργώ και που παρακολουθήσαμε, με πολιτικό ψύχος, στο Εργοστάσιο της Λεωφ. Βουλιαγμένης (29-11), θα μπορούσε να αποτελέσει την κορωνίδα των προσπαθειών τόσο των δημιουργών για τη δόμηση του είδους: τη θεατρική, δηλαδή, παρουσίαση ενός δρώμενου που να συνδυάζει το λόγο, τη μουσική, το τραγούδι και το χορό. Το τέλειο θέαμα;

Από την αρχαία τραγωδία στην αναγεννησιακή όπερα, από τη δραματική καντάτα στη θεατροκίνηση ή το χοροθέατρο - οι **Παραλογές** έμοιαζαν να συνδιαλέγονται με όλα τα είδη, να τα χαϊδεύουν και να τα προσπερνούν. Και κατέληξαν να είναι ένα παραλίγο άψογο σεμνό αμάλγαμα όλων των ανωτέρω σκηνικών ή θεατρικών έντεχνων εκφάνσεων. Συγχρόνως όμως και κάτι άλλο, πρωτότυπο.

Οι επιφυλάξεις: η διάρκεια με την κάπως χαλαρή διάρθρωση, ιδίως από τη μέση της παραστάσεως και μετά. Μη υπάρχουσας ρέουσας κεντρικής υπόθεσης, το θέαμα θα μπορούσε με τη γενικότερη θεματολογική του αποστασιοποίηση να διαρκεί επ' αόριστον... Το «σφίξιμο» και ο περιορισμός κάποιων ακόμη εμβόλιμων μάλλον θετικά θα απέβαιναν, ιδίως μετά την τελετή του γάμου.

Τα μαύρα τζινς των αγοριών με ενόχλησαν. Διέλυαν την υπερκαλαισθητή, απερίτητη γενικότερη αίσθηση στις ενδυμασίες, τα αντικείμενα, τους φωτισμούς (συγχαρητήρια στον ενδυματολόγο Σάββα Χαρατσιδή, αλλά και στο σκηνοθέτη Σταύρο Τσακίρη). Αντιρρήσεις και για την ξανθή αλλοδαπή κυρία στα κρουστά, με την αλογοουρά και το ανδρικό ντύσιμο (UNISEX, γιατί!). Συνεπής μουσικός η Ρόαν Στορμ, αλλά από άλλο παραμύθι. Και, παραμύθι, ακριβώς, ήταν αυτή η παράσταση που είχε και έναν υπότιτλο: «αυτοί που κάνουν οίστρο της ζωής το φόβο του θανάτου». Και μια επεξήγηση: «ένα θέαμα πάνω στις παραλογές, τα δημοτικά ποιήματα και τραγούδια». (Οχι βέβαια, στην τρέλα!). Και σαν παραμύθι προχώρησε η περιεκτική ανέλιξη του κύκλου του χρόνου στη ζωή του ανθρώπου - από τη γέννηση μέχρι το θάνατο και την ανάσταση, μέσα από τα δημοτικά τραγούδια, τους χορούς, τους μύθους και τους θρύλους, τα ήθη και τα έθιμα. Η συνεργασία του σκηνοθέτη με τη χορογράφο Ντόρα Τσάτσου (στην καλύτερη φόρμα της ύστερα από χρόνια) υπήρξε εντυπωσιακή στην ομοθυμία της. Εύγε! Υφος και ήθος, άψογα επαναλαμβάνω, συνδυάστηκαν σε μια λιτή ιεροτελεστική άποψη, σχηματικής και σχηματοποιημένης χορογραφίας που πήγαζε από τον παγανισμό αλλά και τη δημόδη χριστιανική ιδέα.

Του **ΑΝΔΡΕΑ ΡΙΚΑΚΗ**

Σκίτσο της Ελλης Σολομονίδου-Μπαλάνου από την παράσταση «Παραλογές»

17/12/94 Καθημερινή
Μεσο